

Література

1. Гречан А. П. Інноваційний підхід до формування стратегії підприємства / А. П. Гречан // Вісник КНУТД. – 2003. – № 3. – С. 106-109.
2. Лисин Б. К. Инновационный потенциал как фактор развития / Б. К. Лисин, В. Н. Фридлянов // Инновации. – 2002. – № 7. – С. 25-30.
3. Лютий С. В. Інноваційний розвиток машинобудівних підприємств України / С.В.Лютий // Економіка і регіон : Наук. вісник ПолтНТУ. – 2008. – № 4 (19). – С. 74-77.

ІННОВАЦІЇ ЯК ФАКТОР СПРИЯННЯ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*Н.В.Акименко, к.е.н., доцент
Ю.Р.Ісмагілова,
О.В.Рожкова,*

Одеський національний політехнічний університет

Підприємства України намагаються щорічно розширювати свої зв'язки з підприємствами інших країн. Це в свою чергу сприяє збільшенню обсягів іноземних інвестицій в економіку України, збільшенню кількості міжнародних угод про співробітництво між вітчизняними та зарубіжними підприємствами. Ці фактори набувають особливої актуальності в умовах сучасного стану національної економіки. Саме надходження іноземних інвестицій та активізація національного виробництва, в тому числі на інноваційних засадах, сприятимуть поступовому покращенню економічної ситуації, що склалася.

Зовнішньоекономічна діяльність підприємств України в сучасних умовах, з одного боку, є важливим чинником щодо збільшення зовнішньої конкурентоспроможності підприємств і може сприяти їх становленню на інноваційний шлях, з іншого боку, вона сама залежить від інноваційного розвитку економіки.

Дуже цікавим і актуальним у такій ситуації стає дослідження взаємного впливу двох таких важливих факторів сприяння розвитку економіки, як інновації та зовнішньоекономічна діяльність.

Проблемами дослідження зв'язків між інноваціями та зовнішньоекономічною діяльністю займалися такі науковці як Вороніна О., Засов О., Куранов Г., Мінгалева Ж., Оборіна О., Штерцер Т. У своїх роботах вони приділяли увагу односторонньому впливу або інновацій на зовнішньоекономічну діяльність, або зовнішньоекономічній діяльності на розвиток інноваційної діяльності підприємств.

Метою роботи є визначення взаємного впливу таких важливих економічних категорій як інновації та зовнішньоекономічна діяльність.

Зовнішньоекономічна діяльність представляє собою сукупність виробничо-господарських, організаційно-економічних і оперативно-комерційних функцій підприємства, пов'язаних з його виходом на зовнішній ринок та участю в зовнішньоекономічних операціях.

Інновації представляють собою нововведення в галузі техніки, технології, організації праці або управління, засноване на використанні досягнень науки і передового досвіду, що забезпечує якісне підвищення ефективності виробничої системи або якості продукції.

Проблема полягає у відсутності ефективних механізмів взаємодії зовнішньоекономічного та інноваційного комплексу, що зберігає високий рівень сировинної залежності, низький рівень інвестиційної привабливості та конкурентоспроможності вітчизняних підприємств на світовому ринку. В умовах глобальної економічної кризи рішення проблем вдосконалення зовнішньоекономічної діяльності та прискорення інноваційного розвитку як вітчизняної економіки у цілому, так окремих підприємств стає ще більш актуальним.

Зовнішньоекономічна та інноваційна діяльність підприємства є різними сферами його господарського життя. Однак зовнішньоекономічні зв'язки впливають на реалізацію інноваційних завдань господарюючого суб'єкта, а цілі і результати інноваційної діяльності можуть визначати характер зовнішньоекономічної діяльності. Компанії, які активно здійснюють зовнішньоекономічну діяльність, генерують більше інновацій, ніж підприємства, які не здійснюють зовнішньоекономічну діяльності.

Переважну частину продукції, яка успішно витримує міжнародну конкуренцію, виробляють на підприємствах, що застосовують сучасні техніку і технології, впроваджують нові управлінські та організаційні рішення. В цілому в розвитку зовнішньоекономічних зв'язків підприємства, що створює інноваційну продукцію, можна виділити кілька послідовних етапів.

На першому етапі компанія експортує готову продукцію, в якій реалізовані технологічні нововведення та інші види інновацій. В даний час саме наукомісткі товари, у виробництві яких високі абсолютні та відносні витрати на науково-дослідницькі та досвідно-конструкторські роботи є найбільш рентабельними. На даному етапі в країні-експортері зростає національний дохід, збільшується кількість робочих місць.

На другому етапі виробництво інноваційної продукції налагоджується за кордоном шляхом прямого іноземного інвестування. Приймаюча країна

отримує нову технологію. Для країни-експортера капіталу відкриваються нові ринки, економляться транспортні витрати.

На третьому етапі відбувається безпосередній продаж технологій. У країні-експортері ця технологія вже не вважається передовою, але для більшості країн, які відстають у своєму економічному і технологічному розвитку від країни-експортера, вона може вважатися прогресивною.

Причина зміни етапів – бажання підприємства-новатора максимізувати прибуток. Класичний розвиток дана схема отримала в разі транснаціональних корпорацій, що йдуть спочатку шляхом експорту інноваційної продукції, потім організації виробничих філій в країнах, що мають ті чи інші конкурентні переваги і обраних за принципом глобальної оптимізації, а далі передачі технології у формі ліцензій підприємствам різних країн, що розвиваються.

Розвитку конкурентоспроможного виробництва на інноваційній основі сприяють застосування передових технологій і модернізація виробничої бази підприємств. У даному контексті необхідно відзначити важливість галузей «нової економіки», тобто інформаційних і телекомунікаційних технологій. Інформаційні і телекомунікаційні технології є каталізатором організаційних і технологічних інновацій підприємств.

У сучасній економічній теорії інновації вважаються одним з механізмів забезпечення сталого економічного зростання в довгостроковій перспективі. Процесні інновації розглядаються як необхідна умова для підвищення продуктивності праці, продуктові інновації – як інструмент підвищення конкурентоспроможності підприємств в умовах мінливого економічного середовища, а також як спосіб вирішення соціально-економічних та екологічних проблем. Позитивний вплив інновацій на посилення конкурентоспроможності національних економік послужив основним мотивом для розробки країнами з розвиненою економікою низки заходів, спрямованих на стимулювання інноваційної активності.

Тобто, підводячи підсумки можна сказати, що з одного боку інновації є однією з основ розвитку зовнішньоекономічної діяльності підприємств, бо сприяють створенню конкурентоспроможної продукції, яка може користуватися попитом як в середині країни, так і за її межами. З іншого боку, зовнішньоекономічна діяльність підприємств, яка пов'язана з вкладанням іноземних інвестицій у вітчизняні підприємства, з забезпеченням можливостей вітчизняних підприємств щодо придбання новітніх інноваційних розробок та (або) вдосконалення організації або технології виробництва на інноваційній основі, сприяє розвитку його інноваційної діяльності, тобто стає

інноваційним фактором підвищення потенціалу його розвитку, що в свою чергу сприяє підвищенню ефективності роботи таких підприємств.

Що стосується подальших досліджень, то було б також доцільно визначити можливі негативні фактори такого взаємного впливу.

АЛЬТЕРНАТИВНЫЕ ЦЕНОВЫЕ СТРАТЕГИИ НА МАСЛОЖИРОВОМ ПРЕДПРИЯТИИ

*Н.А.Черепанова, старший преподаватель
Одесский национальный политехнический университет*

Ценовая стратегия на предприятии представляет собой систему долгосрочных мер по превращению производимого товара в деньги, отличающуюся гибкостью, адаптивностью и свойствами самоорганизации.

Ценообразованию, как экономической категории, служащей косвенным выражением общественно необходимого времени, затрачиваемого на производство товара, как процессу формирования цен на товары и услуги, посвящены труды отечественных и зарубежных ученых: Абрютиной М.С.; Афолина И.В; Балабановой Л.В. ; Балацкого Е. ; Воскобойника Ю.П.; Дойля П.; Матанцева А.И.; Матлина А.М.; Нэгла Т.Т.; Тарасевича В.М.; Цацулина А.Н.; Шкварчука Л.О.; Юровского Б. и др.

Отдавая дань уважения результатам трудов названных ученых, следует отметить, что реформирование экономики и ценообразования в Украине проходит методами некритического заимствования опыта других стран и ценообразование при этом во многих случаях не является экономическим инструментом налаживания в стране устойчивого воспроизводственного процесса и построения социально ориентированного государства. Устранение отмеченных недостатков свидетельствует об актуальности избранного направления исследования.

Целью данной работы является определение сущности ценовой стратегии, ее целей, задач, факторов, выработки алгоритма ее формирования и иллюстрации ее вариантов.

Действующая система ценообразования в Украине не смогла противостоять влиянию таких негативных факторов, как усиление дестабилизации экономической системы, мировой финансово-экономической кризис [1, с.153].

Значительное влияние на устойчивую деятельность масложировых предприятий оказывает наличие у них долгосрочной ценовой стратегии [2, с.187].